

La vaporització de l'espia

Va obrir els ulls, maleint a mitja família de qui el truqués a aquella hora. Va mirar el rellotge, veient que només eren les tres i mitja de la matinada. Feia pràcticament una setmana que no dormia més de tres hores seguides. Va despenjar el telèfon, i la veu ronca i gastada del seu superior, el vell coronel Vladimir Litvinenko va escridassar-lo per la seva tardança al agafar el telèfon.

-Ho sento molt, coronel, no tornarà a succeir.

-Això espero, capità Jrushchov. Presenti's immediatament al Quarter General de Stalingrad abans de 35 minuts.

-Molt aviat estaré allà, coronel. Té cap ordre més per a mi?

-No, simplement que només té 34 minuts i mig.

Va vestir-se molt ràpidament i va agafar el seu cotxe, un GAZ que li havia deixat la policia secreta militar. Va dirigir-se a tota velocitat pels carrers de l'actual Volgograd, sense aturar-se ni a mirar per les cruïlles, degut a els seus remordiments. L'haurien trucat al descobrir la seva traïció? El presumpte informador alemany era de fiar, o era de la secreta, igual que ell? Va deixar estar tots aquells pensaments gràcies en part a que era un relativament poc fred 3 d'abril de 1941. Un cop va arribar al QG central, el coronel va saludar-lo i va somriure-li.

-Puntual com sempre, capità. Li han sobrat 3 minuts.

-Gràcies. De què es tracta?

-Bé, tenim certs problemes... tenim informes...-el vell coronel quequejava i suava, tot i fer un fred considerable.

-No estic per bajanades, vagi al gra, coronel.

-Bé, com vostè digui. Els nostres espies diuen que Alemanya podria intentar una invasió a la Mare Patria abans d'acabar aquest any, i que tenim informadors germans a tot l'exèrcit, de manera que aquell menyspreable Führer alemany està al corrent de tots els nostres plans,-la seva veu cada cop s'havia anat encenent més, i va arribar al seu punt àlgid de ràbia al mencionar al Führer- de manera que aquest serà tractat en un cercle reduït de persones escollides per dos coronels i un general, amb el fi d'escollir a un total de 30 persones. Com haurà pogut deduir, jo sóc un d'aquests coronels.

-Llavors, m'ha escollit a mi? En cas afirmatiu, sap que estaria disposat a

saltar en paracaigudes al damunt del Reichstag per donar-li mort.-va dir, amb un to d'odi cec, i mig alegrant-se per dins de que les seves creences no haguessin estat certes.

-Veig que moriria per la Mare Pàtria si fos necessari...Doncs sí, formarà part d'aquest cercle tant selecte. Li he d'explicar tots els nostres plans. Però no serè jo qui ho faci, sinó el coronel Petrovsky. Endavant, coronel.

-Bon dia. La veritat es que no tenim gaire temps, així que li explicaré tot molt ràpidament. D'aquí a 14 hores, un transport militar el conduirà a un punt de predeterminat de la frontera. Després li donarem robes militars alemanyes, li indicaran la seva posició en el mapa, de manera que ja sabrà que fer amb les indicacions que li hauré donat. Per on ha de passar sense ser vist, per on ha de tornar, què ha de buscar i on ha de fer-ho.

-Val, però... em pot explicar com no em delataré? -va inquirir Jrushchov- Li recordo que el meu alemany te molt accent rus, i que no crec que tinguin una documentació prou creïble.

-En quant a l'alemany i al documentació, no es preocupi, li hem assignat una perfecta documentació falsa: vostè serà el tinent general Karl Halder, número quaranta-dos de la quarta divisió de Panzers destinada a l'est d'Alemanya. Vostè serà fill d'un relativament conegut matrimoni d'estudiosos excèntrics que sempre parlaven el rus a casa seva.

-Vaja, una idea bastant estranya, però pot funcionar. Per on passaré la frontera, coronel?

-Per una zona que tenim controlada, 30°E, 55°N.-va dir Litvinenko- A la República Socialista Soviètica de Bielorússia. Anem a esclarir la resta de detalls.

Durant vint interminables minuts, van acabar d'explicar-li tota la resta: punts de fugida, ruta exacta, quin document fotografiar, etcètera.

-No m'acaba d'agradar massa l'idea, però ja sap que faré el que sigui necessari, coronel.

-Mentre arriben les sis de la tarda, pot retirar-se. Aprofiti bé el temps, podria ser l'últim cop que el veuen amb vida.

Va decidir anar-se'n cap a casa seva, on l'esperava la seva dona. Ell tenia la intuïció de que alguna cosa no rutllava del tot. Un cop a casa, va veure que eren les cinc, i va despertar a la seva dona, que havia de marxar

a les set. Van fer-se un comiat adient, ja que tenia una durada prevista de una setmana.

Un cop arribades les cinc i quart, va dirigir-se cap al QG per que el recollissin, i es va sorprendre de que ho fessin amb un vell camió atrotinat. Van fer-lo pujar a la part del darrere, i el van tancar. Per sort, la part de dalt del camió tenia un finestró on no hi havia tela. A l'equip que li havien proporcionat duia una brúixola, una MG42, una Luger, una sèrie de granades de fum i de mà, la vestimenta, una caixa de llumins, un rellotge de polsera, una llanterna i una càmera de fer fotografies.

Es va sorprendre de que durant més de tres hores es dirigissin cap al nord, quan la ruta més lògica era cap al nord-oest. Va dir-se que era una ruta per poder recollir a algú més, però durant una hora més no van parar a per ningú. Va menjar-se l'entrepà que tenia per al viatge. Es va despertar a mitjanit, mentre el camió seguia trotant. De cop i volta, va notar com començava a sentir la pluja sobre seu. Era una pluja molt dèbil i suau. Va mirar la brúixola, i va veure que es dirigien cap al nord-est. Va començar a preocupar-se, de manera que va començar a pensar un pla per a fugir si fos necessari. Van aturar-se, i va pujar algú, que li va oferir una brúixola.

-Gràcies, però ja en tinc una.

-Ja ho sabem, i per això mateix he vingut. M'han avisat per ràdio que la teva brúixola és el número de sèrie 425249327, i que és d'una tirada defectuosa, que tenen descompensat l'imant i que es descontrola.

-Ah, moltes gràcies.

Va apreciar que ara anaven cap al nord-oest, i va relaxar-se. Va aconseguir dormir, i va despertar amb la sensació d'haver dormit moltes hores. Va mirar el seu rellotge, i va veure que eren les cinc de la tarda... del sis d'abril! Va sorprendre's, i va dir als conductors que si podien donar-li aigua i menjar. A més a més, feia un fred que pelava, tot i fer molt sol, de manera que va agafar la jaqueta gruixuda d'uniforme. Va observar el plànol, i segons la trajectòria que duien abans de dormir-se, haurien d'estar a la vora del mar Bàltic. Va mirar la brúixola, i va quedar-se més tranquil quan va veure que anaven cap al sud-oest... Però l'estranyava molt que haguessin fet tantes marrades sense cap motiu aparent. Un cop van dur-li el

menjar i l'aigua, va començar a tranquil·litzar-se pensant que arribarien al seu punt vora mitjanit. Va començar a dormir, i va tenir un somni on li prenién el rellotge, li canviaven la data i el tornaven al seu lloc. Un cop despert, va veure que ja eren vora de les dotze de la nit, i el van fer baixar.

-Escolta, -va començar a preocupar-se Jrushchev- puc saber per què fa tant fred?

-Per descomptat, capità. Tenim una forta depressió seguida d'un front fred, segons els meteoròlegs.

-Moltes gràcies, tin...

No va acabar la frase perquè va rebre un cop de porra al cap. El van arrossegar a l'interior d'un edifici molt gran, on el van lligar a una cadira. Va notar com recobrava el seny quan van llençar-li dues galledes d'aigua gèlida. Va intentar aixecar-se, però desgraciadament no va poder. Un lleig tinent coronel va dedicar-li una mirada de ràbia.

-P...Puc preguntar q...què coi faig aquí i quin dia és?

-NO!!-va escridassar el tinent coronel- No té dret ni a existir, fastigós traïdor. Es pensa que pot escapar dels amplis braços de la Mare Pàtria? És molt bon actor, sens dubte. Ha sabut guardar les aparences des del principi del 1940. Però fa un mes que li han canviat l'informador, oi?-A Jrushchev va empal·lidir-li la cara quan va sentir allò- Veig que sí. L'antic informador el vam capturar, i va costar molt que ens digués la informació que volíem. Mentrestant, vam posar-ne un de fals per veure si pescàvem quelcom.

-I jo vaig caure...-va dir, en un murmur.

-Exactament- aquell tinent va posar un to sàdic- I ara, sense més contemplacions, li he de dir qui és el seu futur. O millor dit, quins poden ser els seus futurs.

-Futurs? Més d'un? Ahora?

-Evidentment que no, imbècil! Té dues opcions. Quedar-se aquí, al Gulag, marxar a construir una carretera que creua Sibèria... durant l'hivern, o ser penjat públicament a Moscou. Li dono tres minuts per pensar-s'ho.

-Vaig a fer aquesta carretera.-Va dir, sense reflexionar-ho ni deu segons.

-Bona elecció. Es quedarà tres dies aquí i després marxarà amb dos més. El portaré a la seva habitació...- va fer una riallada lacònica, que va fer posar els pèls de punta a Jrushchev.

-Gràcies.

Un cop va entrar per l'habitació, van tancar la porta amb clau, i va sentir

un segell de seguretat. De cop, va començar a entrar aire calent, que feia una fortor a ous podrits. Al cap de cinquanta segons, va començar a tenir nàusees, va demanar que el deixessin marxar, o que l'assassinessin d'un tret. Als dos minuts d'allò, l'habitació va gelar-se de cop. Va moure's per evitar el fred, però no va poder. Va provar de moure la llengua i tampoc va poder. En cinc minuts més d'agonia, va morir. Ni tan sols el van enterrar, van deixar-lo enmig d'un bosc, amb desenes d'homes en el mateix estat que ell. Van dirigir-se a la seva esposa per dir que havia mort complint el seu deure, i van eliminar qualsevol referència seva a tots els documents de la Unió. Aquell home no havia existit mai.